

Kedves magyar honfitársaim!

Kérdeztétek, mit tudok az édesanyámék kitelepítéséről. Erre én leteszteltem a még élő családtagjaimat (a gyerekek generációja).

Ők szinte semmit nem tudtak, kevesebbet mint én. Ennek az oka, a szüleink síri hallgatása a témáról. Nos, én azért már gyerekkoromban figyelmes lettem néhány dologra és kérdéseket tettem fel az édesanyámnak. Az akkori válaszokat tudom leírni, amiből egy elég halvány kép alakul ki. Javukra legyen írva, hogy nyilván minket akartak megvédeni a különféle agresszióktól, azért hallgattak a témáról.

Hangsúlyoznom kell, hogy mi odahaza soha egyetlen rossz szót sem hallottunk a szlovákokról. Sőt, a sors iróniájánál fogva az édesanyám később egy magyarországi szlovák faluban vezette a postahivatalt, ahol én a gyerekkoromat töltöttem. Máig is nagy szeretettel és hálával gondolok ezekre a jólelkű, egyszerű és nagyszerű falusi emberekre, akiknek a szülei még csak szlovákul beszéltek, de az én generációm már sajnos teljesen elmagyarosodott, mert a kutya se törődött akkor azzal, hogy ápolhassák a kultúrájukat, nyelvüket.

Nos, az én nagyszüleim először Sajógömörön éltek, majd, mikor a nagyapám saját hentes- és mézáróüzletet nyitott, akkor költöztek Tornaaljára. Nagymamám 7 gyereknek adott életet, ebből öt maradt meg (ez akkor normális volt). Konzolidált polgári életet éltek. Tisztességgel felnevelték, tanították a gyerekeiket, még édesanyámat is, pedig akkor ez lányoknál nem

volt fontos. Idősebb nagynéném összejövetelei afféle kulturális események voltak. Ady versekkel és zongorázással. Őt, még be is lelkesedtek az akkori csehszlovák polgári demokráciától és növekvő jólétől. Soha nem kerestek konfliktust az ott élő más nemzetiségekkel. Jó viszonyban éltek velük.

Ezek után jött az első bécsi döntés. Mindenki magyar állampolgárságot kapott és később ez lett a szerencse a szerencsétlenségben.

A gyerekek akkoriban tanultak, így az összes iskolai végzettségüket elismerték később Magyarországon.

Aztán, amikor véget ért a háború, egyszerűen nem kapták vissza a csehszlovák állampolgárságot, aminek a következménye az lett, hogy az öregek ott álltak nyugdíj- és egészségbiztosítás, a fiatalok szintén mindenfajta jog, biztosítás és megélhetés nélkül.

A nagyapám meghalt, ha jól emlékszem, 1947-ben. Akkor a gyerekek már Magyarországon voltak. Nagyanyánk is utánuk kellett, hogy menjen, mert ott semmi létalapja nem volt. Haláláig, 1962-ig velünk élt.

Arról, hogy kik és hogyan vették el a vagyonukat, sajnos semmit nem tudtam kideríteni. Mindenesetre, hála a sorsnak, nem lőtték bele őket sem az Ipolyba, sem a Dunába. Fel sem gyújtották őket.

Nem voltak a tömegesen eltűntek között sem. A "lakosságcsere akcióban" sem vettek részt, valószínűleg, mert nem voltak földművesek és földjeik sem voltak. A csehországi kényszermunkára sem voltak alkalmasak, mert tanult emberek voltak és nyilván azt gondolta a hatóság, hogy nem bírják a munkát.

Tény, hogy Magyarországra ők már csak a megengedett 80 kg-os csomaggal érkeztek, ki hol kapott állást. Teljesen szétszóródott a család, aki ettől a szerencsétlen helyzettől már akkor is kommunikációs zavarral küszködött, ami a szétszóródás miatt idővel csak még rosszabb lett.

Aztán ugye, Magyarországon is "kitörő lelkesedéssel" fogadták a "menekülteket" (nocsak, mintha ma is így lenne?).

Még néhány holmijukat később ismerősök révén így úgy visszaszerezték. Tény, hogy az értékeket, ingatlanokat, minden fontosat elveszítették.

A nagymamám húga, a férjével egy Opel autószalonnal tulajdonosa volt Rimaszombatban.

Nem született gyerekük, ezért sok pénzt megspóroltak, amiből bérházakat vettek. És persze rengeteg pénzt költöttek a rokon gyerekekre.

Ők naivan azt gondolták szegények, hogy ha szlovákosítanak, akkor meg tudják őrizni, amit teljesen egyedül, saját maguk építettek föl. Ezt meg is tették, de a kommunisták hamarosan mindent elvettek tőlük és kiutaltak nekik egy kis bérlakást abban a házban, ami korábban az ő tulajdonuk volt. Ekkorra pedig már állami bérlakások lettek. Az addigi bérlőik lettek a szomszédai, ami nem volt probléma, mert addig is jó viszonyban éltek velük. Ő élték a sok százezer ott maradt magyar életét.

Rokonságban vagyok többek közt a felvidéki Csók, Bod, Vietórisz, Csala és Runyai családokkal, akik neve a történelem könyvet olvasó embereknek esetleg ismerősnek tűnhet.